

Arrest

nr. 71 010 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEREYMAEKER, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 6 december 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 20 juni 2011, verstuurd op 21 juni 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiekse te zijn van origine. U werd op 1 hamal 1325 (21 maart 1946 volgens de Westerse kalender) geboren in de wijk Parke Zarnagar van de stad Kaboel. U bent tot het twaalfde jaar naar school geweest. U huwde in het jaar 1350 (1971) en leefde met uw echtgenoot en uw zoon en dochter in de wijk Shah Shahid in de stad Kaboel, provincie Kaboel.

Na de komst van de moedjahedien in 1371 (1992) zijn jullie een zevental maanden naar Mazar e Sharif gegaan. Na jullie terugkeer in Kaboel werden uw schoonouders en uw toen 19-jarige zoon gedood bij een raketaanval. Uw echtgenoot had geen activiteiten onder het talibanregime, maar na de komst van Karzai begon hij te werken als zakenman, een activiteit die hij voor de komst van de taliban ook had. Hij verkocht tapijten aan kleinhandelaars in Kaboel. Uw echtgenoot had een jongere stiefbroer, Zahir, die zeer conservatief was en zich bezighield met commandanten in Kunduz. Hij had 'misdadige activiteiten' op zijn geweten en had vroeger ook in de gevangenis gezeten. Een zestal jaar geleden, toen uw dochter achttien jaar oud was, kwam hij haar hand vragen voor een rijke commandant in Kunduz. Hij gaf jullie vijftien dagen om hiermee in te stemmen. Toen u en uw echtgenoot weigerden toe te stemmen met dit huwelijk, werd hij kwaad, hij mishandelde u en verminkte uw dochter. U en uw echtgenoot besloten dan als oplossing uw dochter uit te huwelijken aan de zoon van een vriend van jullie. Sindsdien heeft u niets meer van uw dochter gehoord en weet u ook niet waar ze is. In de maand sambula 1389 (augustus-september 2010) kreeg uw echtgenoot een dreigbrief waarin 100.000 dollar werd geëist. Uw echtgenoot nam deze bedreiging echter niet serieus. Op 29 mizan 1389 (21 oktober 2010) werd er 's avonds op de deur geklopt. Uw echtgenoot liep naar beneden om de deur te openen, waarop u schoten hoorde. Uw echtgenoot was neergeschoten en zou overlijden onderweg naar het ziekenhuis. Toen u beneden kwam zag u dat Zahir aan de deur stond, hij trok u naar binnen en zei u dat u niet naar buiten mocht gaan, hij zou de politie wel verwittigen. Uw echtgenoot werd begraven en veertig dagen later zei uw schoonbroer u dat hij met u zou trouwen. De eer van de familie stond op het spel en dus moest u wel met hem trouwen. Bovendien was Zahir ook uit op het geld van uw echtgenoot. De zakenpartners van uw echtgenoot wilden niet aan Zahir betalen, maar enkel aan de vrouw en kinderen van uw overleden echtgenoot. U wilde echter niet trouwen met Zahir en werd door hem geslagen. De volgende dag kwam uw buurvrouw, Parwin, op bezoek. U en uw echtgenoot hadden altijd een goede relatie met haar en haar gezin gehad en jullie bespraken de situatie. Parwin vertelde u dat ze toch van plan was om te vluchten met haar echtgenoot en twee dochters en dat u dan mee kon vluchten met het geld dat u van uw echtgenoot had. U ging akkoord en de volgende dag heeft Parwin haar dochter naar u gestuurd met een burka en de boodschap dat u de volgende dag om vijf uur 's morgens klaar moest staan. U ging akkoord en deed dit. U verliet Afghanistan op 11 qaus 1389 (2 december 2010). Jullie vertrokken naar Mazar en reisden vandaar verder naar Hairatan en nadien Termez. Na daar de nacht te hebben doorgebracht, vertrok u met de trein naar Tashkent, waar jullie het vliegtuig namen naar Frankfurt. Daar bleef u nog vier dagen vooraleer asiel aan te vragen in België op 6 december 2010. Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u een Afghaans paspoort voor."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw vermeende vervolging door uw schoonbroer, Zahir. U maakt in de eerste plaats het profiel van Zahir niet aannemelijk. Wat de activiteiten van uw schoonbroer betreft bent u, op zijn zachtst gezegd, zeer vaag. U verklaarde dat hij altijd samen is met commandanten in Kunduz, altijd gewapend is en connecties heeft met commandanten en criminelen en "dat soort mensen" (gehoorverslag CGVS, p. 7). Met welke commandanten uw schoonbroer zich dan inliet, weet u echter niet (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wat precies zijn beroep is, weet u niet, u hield het op "hij is in Kunduz, samen met commandanten" (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen u dan nog eens gevraagd werd hoe hij zijn geld verdiende, verklaarde u: "Hij is een heel streng en religieus iemand, hij heeft me nooit graag gezien en ook altijd gezegd tegen zijn broer, "waarom draagt uw vrouw geen hoofddoek, heeft ze kort haar, draagt ze jurken en rokken en zo?" Mijn schoonbroer heeft nooit gestudeerd, altijd contacten met de commandanten, hij is net zoals de andere commandanten een moordenaar, een terrorist en een dief, via die weg onderhoudt hij zijn gezin" (gehoorverslag CGVS, p. 7). U noemde hem dus een moordenaar, een terrorist en een dief maar wanneer u dan gevraagd werd wat hij precies op zijn geweten had, kon u niet één voorbeeld geven en kwam u niet verder dan te stellen dat hij dat nooit aan jullie heeft verteld (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning voor deze onwetendheid daar er toch van kan worden uitgegaan dat hierover in de familie werd gesproken. U weet verder ook niet of hij politieke activiteiten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 7). Toen u ernaar gevraagd werd, antwoordde u immers: "Dat weet ik niet, maar hij is altijd samen met die commandanten in Kunduz, is altijd gewapend, hij heeft connecties met commandanten en criminelen en dat soort mensen" (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook toen u gevraagd werd of uw schoonbroer een rijke man is, kon u hier niet op antwoorden en verklaarde u: "Misschien wel, dat weet ik niet, hij woont in Kunduz en heeft twee vrouwen"

(gehoorverslag CGVS, p. 9). Later verklaarde u nog dat uw schoonbroer in de gevangenis heeft gezeten ten tijde van het regime van Najib, maar waarom blijkt u ook weer niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 10). U bent een moderne, geschoolde Afghaanse vrouw die tevens de echtgenote was van een succesvol zakenman (gehoorverslag CGVS, p. 7-8; Vragenlijst, p. 1). Verder geeft u ook blijk van politieke kennis en noemt u vlot de namen op van verschillende commandanten die tot op vandaag actief zijn in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 10). Dat u dan niet in staat bent meer duidelijke en meer specifieke verklaringen af te leggen over uw schoonbroer en over diens politieke en criminele activiteiten is niet geloofwaardig, zeker in aanmerking genomen de enorm belangrijke rol die Zahir speelde in uw leven. U verklaarde verder dat Zahir de jongere stiefbroer is van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 7). Hij zou ongeveer 55 of 56 jaar oud moeten zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw echtgenoot zou ongeveer 64 geweest zijn op het ogenblik dat hij stierf (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat de ongeveer tien jaar jongere broer van uw echtgenoot, een succesvolle zakenman (gehoorverslag CGVS, p. 8), dermate veel macht over hem zou hebben dat hij in diens huis ongestraft zijn echtgenote en dochter kan mishandelen (gehoorverslag CGVS, p. 11), is op zich gezien de Afghaanse context toch wel zeer bevreemdend. Toen u dan ook de vraag gesteld werd of Zahir dat zomaar kon doen als jongere broer, naar jullie toekomen en zeggen dat uw dochter met deze commandant moest trouwen, antwoordde u: "Ja, dat kan, hij had helemaal geen respect voor mijn man, hij is twee jaar of zo denk ik jonger dan mijn man" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het leeftijdsverschil tussen uw echtgenoot en diens stiefbroer blijkt dus plots gereduceerd tot twee jaar. Ook deze wending in uw verklaringen, komt uiteraard de geloofwaardigheid van het profiel van uw schoonbroer niet ten goede. Wat betreft de rol die Zahir zou gespeeld hebben in het leven van uw dochter dienen ook een aantal vraagtekens geplaatst te worden. U verklaarde dat toen uw dochter, Freshta, 18 jaar oud was Zahir naar jullie toe is gekomen en zei dat uw dochter moest trouwen met een 50-jarige commandant uit Kunduz die al twee vrouwen had (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar van wie u verder zelfs de naam niet blijkt te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 11). U en uw echtgenoot waren tegen dit huwelijk en verzetten zich (gehoorverslag CGVS, p. 9). Jullie kregen ruzie en Zahir zou jullie dan 15 dagen gegeven hebben waarna Freshta religieus zou trouwen en met de commandant vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Bij de ruzie viel uw schoonbroer u en uw dochter ook aan (gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 11). U vond er dan niets anders op dan uw dochter binnen de zeven dagen uit te huwelijken aan de zoon van een vriend van jullie om haar zo te redden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ondanks de deadline van 15 dagen die uw schoonbroer jullie gaf, duurde het echter nog zes jaar vooraleer u uw schoonbroer zou terugzien (gehoorverslag CGVS, p. 10-11), met name op het moment dat hij – om onbekende redenen – plots bij het lichaam van uw man staat op de avond van diens overlijden (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het is wel zeer bevreemdend dat Zahir, na uw dochter te hebben verminkt en jullie een deadline te hebben gegeven van 15 dagen, maar liefst zes jaar niks van zich laat horen en dan plots weer opduikt in uw leven. Daarnaast beweert u sinds het huwelijk van uw dochter geen contact meer met haar te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat u geen gsm had in Afghanistan, want dat u "niemand hoefde te bellen", uw broer is immers gehandicapt en blind en uw zus heeft mentale problemen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw echtgenoot daarentegen zou wel een gsm hebben gehad, maar contact met uw dochter had u desondanks niet (gehoorverslag CGVS, p. 12). U weet tot op heden zelfs niet waar ze is (gehoorverslag CGVS, p. 9). De schoonvader van jullie dochter, een vriend van jullie, zou dit dan weer wel weten, maar dat niet tegen jullie zeggen "zolang Zahir leeft" (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit is toch zeer opmerkelijk en kan totaal niet overtuigen. Nog merkwaardiger is echter dat u uw dochter ook niet op de een of andere manier heeft ingelicht over uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 15), ondanks het feit dat dit mogelijk was. U lichtte niemand in, ook niet uw zussen of broer. U stelt dat zij hun eigen problemen hebben. Weerom kan uw uitleg niet overtuigen gezien de enorme draagwijdte van uw beslissing. Ook hebt u nagelaten de schoonvader van Freshta in te lichten (gehoorverslag CGVS, p. 15), die misschien nog een boodschap aan haar had kunnen overbrengen. U hiernaar gepeild stelt dat deze persoon niet meer bij u op bezoek kwam daar hij schrik had van Zahir (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook dit is niet afdoende om deze nalatigheid te vergoelijken daar er toch van kan worden uitgegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou verrichten om uw dochter te verwittigen. De verklaringen die u aflegde met betrekking tot het huwelijk en de verblijfplaats van uw dochter, zijn dan ook ongeloofwaardig. Ook de verklaringen met betrekking tot de dood van uw echtgenoot zijn zeer bevreemdend. U hoorde de schoten, liep naar beneden en trof daar Zahir aan (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Wat die daar plots deed na zes jaar, weet u niet (gehoorverslag CGVS, p. 13). U weet niet of hij uw man gedood heeft en u heeft hem verder blijkbaar ook niet gevraagd wat hij eigenlijk voor jullie deed (gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 15). Hij zou u naar binnen hebben geduwd en gezegd hebben dat hij de politie wel zou inlichten, dat u dit niet moest doen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd of hij naar de politie is gegaan, antwoordde u "Nee, want tot nu toe weet ik niet wie de moordenaar van mijn man is" (gehoorverslag CGVS, p. 13). U werd dan nog eens uitdrukkelijk gevraagd wat er die avond nog gebeurd is, waarop u zei dat u dat niet

wist en dat u niet naar buiten mocht (gehoorverslag CGVS, p. 13). U zou na de dood van uw echtgenoot ook niet zelf naar de politie zijn gegaan, daar dit onmogelijk was (gehoorverslag CGVS, p. 13) en verklaarde niet te weten of de politie een onderzoek voerde naar de dood van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 15). Nochtans had u op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens het gesprek ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaard dat de politiediensten naar jullie huis waren gekomen op de dag dat uw echtgenoot gedood werd (Vragenlijst DVZ, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, bleek u uw eerdere verklaringen bij te stellen en verklaarde u dat de politie inderdaad naar jullie huis was gekomen, maar niet zouden zijn binnengekomen, en dat u van Zahir niet buiten mocht gaan (gehoorverslag CGVS, p. 16). De vaststelling dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat uw reisweg betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde vanuit Oezbekistan het vliegtuig te hebben genomen tot Frankfurt, waar u een aantal dagen verbleef vooraleer de smokkelaar u om voor u onbekende redenen naar België voerde (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is echter zeer opmerkelijk dat u van deze reisweg geen documenten kan voorleggen. Toen u de vraag werd gesteld of u gereisd had met een vals paspoort, antwoordde u dat dit "waarschijnlijk wel" het geval was (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde verder dat u dit paspoort niet gezien heeft en dat de smokkelaar alle documenten bijhield tijdens de vlucht (gehoorverslag CGVS, p. 5). U weet ook niet of uw naam of foto op het paspoort stonden (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde geen problemen te hebben gehad onderweg (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is wel zeer opmerkelijk. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt, is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar u dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengt. U reisde bovendien met het gezin van Parwin, uw buurvrouw in Afghanistan, waarmee u blijkbaar ook een heel goede band had en die u een vluchtroute uit Afghanistan zouden hebben geboden (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Het is dan toch wel zeer merkwaardig dat u naar België bent gevoerd door de smokkelaar, maar dat u er geen enkel idee van heeft waar het gezin waarmee u reisde zich bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen weten jullie niks van elkaar, u heeft geen nummer van haar en weet verder niet in welk land ze zich bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u op die manier breekt met de personen die voor u in Afghanistan altijd klaar stonden en die met u de reis hebben aangevat en u totaal geen idee heeft van waar ze zich bevinden, is bevreemdend. Toen u de vraag werd gesteld of u nog contact had met iemand in Afghanistan, antwoordde u: "Nee, met niemand, ik heb niemand daar" (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde nochtans andere familie te hebben in Afghanistan, namelijk uw zussen Fahima en Alia en uw broer Faizullah (gehoorverslag CGVS, p. 6). Zij bleven allemaal achter in Kaboel, maar vreemd genoeg heeft u ook met hen geen enkel contact, uit "angst voor uw schoonbroer" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is wel zeer bevreemdend daar moeilijk kan worden ingezien hoe contact met uw naaste familie een gevaar zou opleveren. Uit het bovengaande volgt dat aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, te meer er in alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toelichting kan geven over dergelijke essentiële elementen die aan de basis zouden liggen van uw vermeende problemen. Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. U verklaarde geen documenten te kunnen voorleggen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien het feit dat u al een aanzienlijke leeftijd heeft, tot de twaalfde klas naar school bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4; Vragenlijst, p. 1) en gehuwd zou geweest zijn met een succesvol zakenman in de hoofdstad van Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 8), is dit opmerkelijk. De reden dat u geen documenten kan voorleggen zou zijn dat u "niks heeft kunnen meenemen" (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook verder in het gehoor verklaarde u dat u "op uw pantoffels" bent moeten vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is echter zeer moeilijk verenigbaar met de latere verklaring waarin u stelde dat u samen met uw buurvrouw afsprak dat jullie samen zouden vertrekken en dat het buurmeisje u dan ook een burka bracht met de boodschap dat u de volgende morgen om vijf uur zou vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 14). Zo blijkt u immers toch de tijd te hebben gehad om de nodige voorbereidingen te treffen. Uw verklaring, dat u dacht dat uw schoonbroer u volgde (gehoorverslag CGVS, p. 14), kan geenszins overtuigen. Het enige document dat u voorlegt is een internationaal paspoort dat u hier in België verkreeg van de Afghaanse ambassade. Een dergelijk document bewijst louter uw identiteit en afkomst, dewelke niet in vraag worden gesteld. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U hebt gezien bovenstaande observaties ook niet aannemelijk gemaakt dat u in

Kabul niet over een netwerk zou beschikken. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen . Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekster stelt vooreerst dat eventuele vreemde elementen in haar asielrelaas kunnen worden verklaard door de zware psychologische moeilijkheden waarmee zij sinds de gebeurtenissen kampt. Dit wordt volgens haar bewezen door de vele paniekaanvallen die zij krijgt, onder andere tijdens het gesprek op het Commissariaat-generaal en in het opvangcentrum. Verder geeft verzoekster bijkomende informatie over haar asielrelaas. Verzoekster stelt ook dat overal wordt toegegeven dat de situatie in Afghanistan verslechtert. Zij stelt dat er dagelijks aanslagen worden gepleegd, waarbij zeer veel burgerslachtoffers vallen, en dat de Afghaanse autoriteiten de veiligheid niet kunnen garanderen. Tot slot stelt zij dat zij in Afghanistan de doodstraf riskeert omdat zij met behulp van een mannelijke smokkelaar is gevlucht en een vrouw in Afghanistan niet met een andere man dan haar echtgenoot mag omgaan.

2.2. De commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoekster aflegde met betrekking tot haar vermeende vervolging door haar schoonbroer Zahir en aan haar asielrelaas, omdat (i) verzoekster zeer vaag is wat betreft de (politieke en criminele) activiteiten van Zahir; (ii) verzoekster incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de leeftijd van Zahir; (iii) er een aantal vraagtekens dienen geplaatst te worden bij de rol die Zahir zou hebben gespeeld in het leven van haar dochter, waardoor haar verklaringen met betrekking tot het huwelijk en de verblijfplaats van haar dochter ongeloofwaardig zijn; (iv) verzoeksters verklaringen met betrekking tot de dood van haar echtgenoot zeer bevreemdend en bovendien incoherent zijn; (v) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar reisweg; (vi) het niet aannemelijk is dat verzoekster niet meer in contact is met de

personen die voor haar in Afghanistan altijd klaarstonden en die met haar de reis hebben aangevat; (vii) het niet aannemelijk is dat verzoekster geen contact meer heeft met haar familie in Afghanistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoeksters asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekster over verschillende wezenlijke onderdelen van haar asielrelaas vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift bijkomende informatie over haar asielrelaas. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat verzoekster tijdens het gehoor op tal van vlakken erg vaag bleef. Het verandert ook niets aan het feit dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het leeftijdsverschil tussen haar echtgenoot en haar schoonbroer en over de komst van de politie na het overlijden van haar echtgenoot. Verzoekster stelt daarnaast dat eventuele vreemde elementen in haar asielrelaas kunnen worden verklaard door de zware psychologische moeilijkheden waarmee zij sinds de gebeurtenissen kampt. Zij toont dit echter niet aan. Zij legt immers geen geneeskundig getuigschrift neer. Uit het verslag van het gehoor bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster in het begin van het gehoor moeilijk kon ademen en begon te hyperventileren en te huilen maar dat er verder geen problemen waren. Op het einde van het gehoor verklaarde verzoekster dat zij soms vergeetachtig is maar dat zij de belangrijke dingen toch heeft kunnen vertellen. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij met zware psychologische moeilijkheden kampt die haar vage en tegenstrijdige verklaringen kunnen verklaren. Kopie van verzoeksters paspoort doet aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk aangezien de identiteit noch de afkomst van verzoekster ter discussie staat.

Waar verzoekster stelt dat zij niet wist of zij de Belgische overheid kon vertrouwen, kan worden opgemerkt dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster geeft hoe dan ook niet concreet aan wat zij dan wel niet zou hebben vermeld voor het Commissariaat-generaal vanwege haar wantrouwen tegenover de Belgische overheid.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat Zahir bekend stond als vrouwenhandelaar en dat hij betrokken was in drugshandel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster dit nooit heeft vermeld voor het CGVS, niettegenstaande haar uitdrukkelijk werd gevraagd naar zijn beroep, hoe hij geld verdient en naar specifieke feiten die hij op zijn kerfstok zou hebben. Verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift dat Zahir in de gevangenis heeft gezeten omdat de toenmalige president een communist was en tegen de islam terwijl hij banden had met de Hezb-e Islami Mudjaheddin. Ook dit strookt niet met verzoeksters uitdrukkelijke verklaring voor het Commissariaat-generaal niet te weten waarom Zahir in de gevangenis heeft gezeten (gehoorverslag, 10).

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat uit de informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel niet aanhoudend van aard is en dat het beperkt is tot bepaalde zones van de stad. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een internetartikel van Refworld toe van 10 juli 2011. Uit dit artikel blijkt dat het aantal aanvallen op buitenlandse en Afghaanse troepen is gedaald en dat het aantal aanvallen met zelfgemaakte bommen is gestegen. Hiermee weerlegt verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet. Verzoekster brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster haar bewering dat zij in Afghanistan de doodstraf riskeert omdat zij met behulp van een mannelijke smokkelaar is gevlucht op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekster dit gegeven nooit eerder heeft aangehaald terwijl zij hiertoe wel de kans had. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van deze door verzoekster aangehaalde vrees voor haar leven. Bovendien verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij niet alleen met de smokkelaar gereisd heeft, maar dat zij nog vergezeld werd door haar buurvrouw Parwin en haar

gezin (gehoorverslag, 4). Verzoekster maakt dan ook allerminst aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet omwille van de manier waarop zij naar België is gevlucht.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER